క్రీకుటరాత్రైనను... శిశిరం!

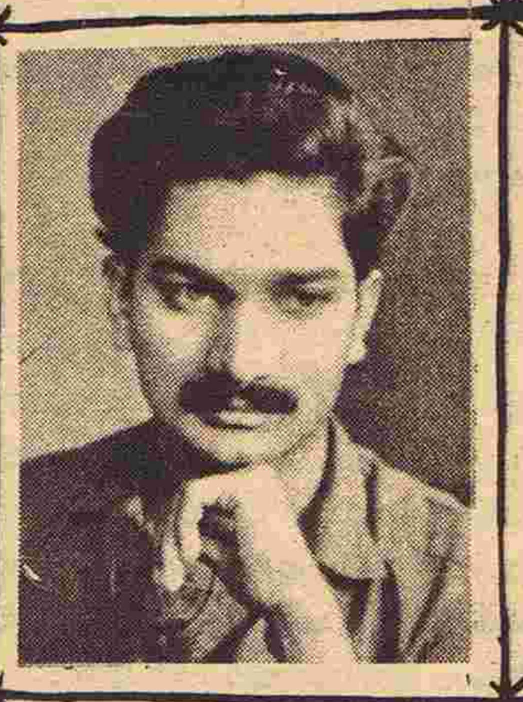

రమేశ్చంద్ర ఛటర్జీ

''ఊరి చివరి కొండ కవతల ఓ పర్ణశాలలో ఎవరో స్త్రీ ఒంటరిగా నివసిస్తోంది. ఆమె అపూర్వ సౌందర్యవతి'' అని రాజారావు చెప్పినప్పుడు సీతారాం కొట్టిపారేసేడు- ''ఒంటరిగానా'' అంటూ-

''అవును ఒంటరిగానే, అంతటి అద్భుత సౌందర్యాన్ని యిప్పటి వరకూ చూడలేదు గురూ'' అని రాజారావు, చెవిలో ఇల్లు కట్టుకుని పోరుతోంటే, అతను చెప్తోంది నిజమేనేమో అనిపించి వివరాలడిగేడు

''మొన్న సాయంత్రం ఆమెతో మాట్లాడేను కూడా- 'మీ గురించి చెప్తోంటే నా మిత్రుడు నమ్మట్లేదూ, రేపు నాతో ఓసారి వస్తారా' అనడిగితే, 'రేపు పౌర్ణమి కదా, వెన్నెట్లో వడియాలు ఎండబెట్టుకోవాలి'. అంది'' అంటూ రాజారావు ముగించేసరికి సీతారాంకి కోపం నషాళానికంటుకుంది, ''వెధవ-హాస్యాలుగా వుందా'' అంటూ ముందుకురకబోతోంటే, ''ఒట్టు గురూ నా మాటలు నమ్ము'' అంటూ ఎవరెవరిమీదో ప్రమాణాలు చేసి, ''కాదంటే నువ్వోసారి వెళ్ళి చూడరాదూ'' అంటూ వాపోయాడు రాజారావు.

ఆ సాయంత్రమే వెళ్ళి చూడడానికి నిశ్చయించుకున్నాడు శీతారాం- అతని భార్య పక్క వూరి హాస్పిటల్‌లో వారం రోజుల నుండి పేషెంట్‌గా వుంది. ఈ రోజో రేపో రావచ్చు. ఆమె వచ్చేలోగా ఈ గొడవేదో చూసేస్తే పోతుందనుకుని, ఆ సాయంత్రమే సీతారాం కొండవతలకి బయలుదేరాడు.

అప్పటికి సమయం ఆరు దాటుతోంది-

నెమ్మదిగా కొండెక్కి అవతలకి చేరేసరికి ఆరున్నర దాటింది. శీతాకాలమవ్వడం వలన అప్పటికే పూర్తిగా చీకట్లు కమ్మినయ్. అటూ యిటూ ఎటు చూసినా చెట్లూ, గుట్టలూ తప్ప ఆ చీకట్లో ఏమీ కనిపించడం లేదు సీతారాంకి-

తన వెర్రి కాకపోతే, ఈ ప్రదేశంలో ఒంటరిగా ఏ ఆడదయినా నివసిస్తుందా అనుకుంటూ లేవబోయి అంతలోనే బాగా చలి అనిపించడంతో ఓ సిగరెట్ తీసుకుని అంటించి, దిక్కులు చూస్తూ చుక్కలు లెక్కించడం చేశాడు.

పౌర్ణమి వెళ్ళిన మర్నాడు కావడంతో, చంద్రుడు రావడానికి బాగా ఆలస్యం అయింది-

చివరికంటూ అయిపోయిన సిగరెట్ పారేసి లేస్తోంటే, కొండల వెనక నుండి తొంగిచూస్తున్నట్టుగా మెల్లగా పైకొస్తున్న చంద్రుడ్ని చూస్తుంటే వంట్లో ఏదో విద్యుత్తేజం పాకినట్టుగా ఫీలయ్యాడు సీతారాం- బహుశః కవులు పొందే భావుకత్వం అంటే యిదేనేమో అనుకున్నాడు, తనకు కలుగుతోన్న భావనని 'పునశ్చరణ చేసుకుంటూ' నెమ్మదిగా చంద్రుడు, కొండను ఊత చేసుకుని ఆకాశంలోకి పాకుతోంటే ఆ అడవిలాంటి ప్రాంతమంతా వెన్నెల పరచుకోవడం ప్రారంభించింది.

అప్పుడు కనిపించింది అతనికి, అక్కడి ఓ పర్ణశాలా, దాని ముందు ఒడియాలు ఆరబెడుతూ ఓ ముగ్ధ మోహన సుందరి, ఆ కొండలూ, పరచుకున్న వెన్నెలా, ఆ పర్ణశాల, ఆ సుందరి ఆ అపూర్వ మయిన దృశ్యం కలకాదు కదా అని తనని తాను గిల్లుకుని, నెప్పిగా అనిపిస్తే వాస్తవమే అన్న వాస్తవం లోకి జారి అసంకల్పితంగా ఓ అడుగు ముందుకు, ఆమెవయిపు వేశాడు-

అతడు నడిచి, ఆమె పక్కకు వెళ్ళి నిలబడినా, అతడి అస్తిత్వాన్ని గమనించనట్లు తెల్లటి గుడ్డ మీద ఒడియాలు పోస్తోంది.

ఒంగి నిలబడిన ఆమె ఆటుపక్క చెంప మీద వెన్నెల పడుతోంటే ఆ మసక కాంతిలో ఆమె ముఖ కవళికలు సంపూర్ణంగా కనిపించకపోయినా, ఆమె ధరించిన బట్టల తీరు, ఆమెనో అనన్య సుందరిగా సూచిస్తోంది.

సీతారాంకేం చేయాలో, ఏం మాట్లాడాలో బోధపడక ఆమెనే స్థిరంగా చూస్తూ నిలబడి పోయాడు. క్షణం తర్వాత, ఆమె లేచి నిటారుగా నిలబడి, పక్కనే వున్న అతణ్ణే చూసి, ''మీరా, వచ్చారా'' అంది-

అతడు ఆశ్చర్యపోతూ, ''నేను నీకు తెలుసా... యింతకు ముందే...'' అని, బహుశః రాజారావు చెప్పి వుంటాడు తన గురించి అనుకున్నాడు. వెంటనే మానవ సహజమయిన ఉత్సుకతతో, ''అసలు ఎవరు నువ్వు, ఎందుకిలా ఒంటరిగా యీ కొండల్లో ఉన్నావు. నీకు భయంగా లేదూ'' అంటోంటే-

''ఉండేది... ఒకప్పుడు'' అనేసి పర్ణశాల లోపలికి దారి తీయబోయింది-

''ఏన్నాళ్ళయింది నువ్విక్కడికొచ్చి''

''నెల్రోజులు''

''అంతేనా, పోనీలే నాకూడా మా పల్లె కొచ్చెయి, అదిగో ఆ కొండవతలే మా పల్లె- రేపో మాపో నా భార్య పార్వతి పొరుగూరి నుండొస్తుంది. నిన్ను చూసినా ఏమనదులే, చాలా మంచిది'' అన్నాడు సీతారాం-

''మీ భార్యంటే మీకంత యిష్టమా'' అంటోంటే, అతడు వంగి వడియాలు లాగడానికి ప్రయత్నించి, అవి చేతికి రాక ''ఏంటివి ఊడిరావు'' అన్నాడు-

''ప్రయత్నించకండి'' అని ఆమె లోనికి పర్ణశాల వయిపు వెళ్ళిపోయింది-

ఎంతకీ ఆమె రాక పోయేసరికి, అతను లోపలికి వెళ్ళి చూస్తే ఆమె ఎక్కడా కనిపించలేదు- బయటి కొచ్చి వెతికాడు- ఆమె లేదు. ఆమె పేరేంటో తెలిక, ''సుందరీ, సుందరీ'' అంటూ అరిస్తే అతని కేక ఆ కొండల్లో ప్రతిధ్వనించింది. చాలా సేపు అక్కడే అలా కూలబడి, నీరసంగా తిరిగి వస్తుంటే దారిలో ఓ బండరాయి మీద కూర్చుని ఆమె కనిపించే సరికి అర్థం లేకుండా, ఉవ్వెత్తున ఆనందార్ణవంతో అతని మనసు పొంగి, ఆమె కాళ్ళ ముందు వంగి, ''సుందరీ'' అన్నాడు-

ఆమె మోకాళ్ళు పైకి లేపి, వాటిచుట్టూ చేతులు చుట్టి ముఖాన్ని మోకాళ్ళ మీద వంచి వుండడం వలన, ఆమె జుట్టు మీదా, ఆమె మేని మీదా విరుగుతున్న వెన్నెల మెరుపులో ఆమె మరింత ప్రకాశవంతంగా భాసించింది-

ఆ కొండల్లో ఆ బండరాయి మీద, పై నుండి వెన్నెల పడుతూ ఓ అందమయిన అమ్మాయి మోకాళ్ళ చుట్టూ చేతులుంచుకుని... నిసర్గ రమణీయమయిన యీదృశ్యాన్ని ఏ చిత్రకారుడన్నా గీస్తే, 'ది థింకర్' చిత్రాని కొచ్చినంత పేర్వొస్తుందేమో అనిపించిందతనికి- అవునూ ఏం చేస్తోందీమె- మాట్లాడదేం...

అప్పుడు వినిపించిందతనికి, ఆమె రోదిస్తూ వెక్కడం... అతనికేం చేయాలో పాలు పోక, ''సుందరీ'' అన్నాడు మార్దవంగా.

ఆమె తల అటుతిప్పుకొంది- తిప్పుకుని మరింతగా వెక్కుతోంటే ఏం చేయాలో బోధపడలేదు అతడికి-

''అయ్యో... అయ్యో ఎందుకేడుస్తున్నావ్...'' అని మాత్రం అనగలిగాడు. ఆమె నెమ్మదిగా తలయిటు తిప్పి అతని వైపు చూసింది. వెన్నెట్లో మసగ్గా కనిపిస్తున్న ఆమె ముఖం అతనికెక్కడో చూసినట్టనిపించింది-

ఆమె వెక్కిళ్ళ మీద వెన్నెల పడి పరావర్తనం చెందుతోంటే ఆ దృశ్యం అపూర్వంగా అనిపించి అలా చూస్తూ ఉండిపోయాడతను. అతని ప్రశ్నకు సమాధానమిస్తూ, ''ఏం లేదు, నా భర్త గుర్తొస్తే ఏడుపొచ్చిందంతే'' అంటూ వెక్కిళ్ళు తుడుచుకుంది- ''నీకు పెళ్ళయిందా'' అర్థం లేకుండా ఆశ్చర్యపోయాడు సీతారాం-

''అయింది- ఇప్పటికి సరిగ్గా రెండు సంవత్సరాల క్రితం'' అంటూ ఆమెచెప్పడం ప్రారంభించింది-

''రెండు సంవత్సరాల క్రిందట, మా అమ్మా, నేనూ, మా మామయ్య కూతురి పెళ్ళంటే వాళ్ళ ఊరు వెళ్ళాం- చిన్నప్పెప్పుడో చూసిన బావకనిపిస్తాడేమోనని పెరటి వయిపు చావడి దగ్గరికి వెళ్ళాను. అక్కడి మునగ చెట్టుకు గొంగళీలు పట్టుకున్నాయని చెట్టు కొట్టిస్తున్నాడుమామయ్య. అప్పటికి పెళ్ళి మరో నాలుగు రోజులుండడంతో చుట్టాలింకా పూర్తిగా రాలేదు.

అలికిడయితే వెనక్కి తిరిగి నా వయిపు చూసేడు మామయ్య. చిన్నప్పుడు చూసిన నన్ను గుర్తుపట్టలేదనుకుంటాను. అలా చాలా సేపు నన్ను రెప్పలార్చకుండా చూస్తూ వుండిపోయాడు- అప్పటికి నాకు పదిహేడు సంవత్సరాలు- అయినా నాకు అమాయకత్వం పోలేదు.

మామయ్యని అయోమయంలో ముంచేసేనన్న తృప్తితో చూస్తున్న నాకు, మామయ్య ఎక్కడ తదేకంగా చూస్తున్నాడో అర్థమయి, చటుక్కున పైట సర్దుకున్నాను. నాకు వచ్చే సిగ్గేసింది. సిగ్గేసి రెండు చేతుల్లోనూ ముఖం దాచుకుంటే మామయ్య నా దగ్గిరికొచ్చి,

'ఎంత ఎదిగిపోయావే' అని

'నా కొడుకునిచ్చి పెళ్ళి చేస్తాను, చేసుకుంటావా, ఆడిప్పుడు బస్తీలో పెద్ద వ్యాపారం చేస్తున్నాడు.

నీకు బంగారు కడియాలూ, వడ్డాణం, కాసుల పేరూ ఏది కావాలంటేఅది చేయించిగలడు. అయినా కాస్తో కూస్తో చదువుకున్న పిల్లవి, యివన్నీ నచ్చుతాయేంటి' అంటూ నన్ను ఒడిలో కూర్చోబెట్టుకుని పొగాకు చుట్టుకున్నాడు.

బావ పేరెత్తితేనే అదోలాంటి భావం నన్ను చుట్టుముడుతుంది. అతని గురించి అప్పటి వరకూ చుట్టాల ద్వారా విన్నమాటల లాంటివి.

అంతలో అమ్మొస్తుంటే నన్ను ఒడిలోంచి లేపి నిలబెట్టాడు.

'కూతురి పెళ్ళి చేస్తున్నావుగా, యింక కోడల్ని తెచ్చుకోమరి' అని అమ్మ అంటోంటే-

'యింకా తెచ్చుకొనేదేముంది, యిదే నా కోడలు' అంటూ నన్ను నిర్ధారించేడు- నాన్నని ఎప్పుడో పోగొట్టుకున్న అమ్మ ఆ మాటలకి పులకించి పోయింది-

నేనయితే వల్లమాలిన సిగ్గుతో కుంచించుకు పోయాను- అసలు యింత సిగ్గు ఎక్కడి నుండొస్తుందో తెలీదు-

తర్వాత, సంవత్సరానికి బావతో నా పెళ్ళయింది.

పెళ్ళయిన తర్వాత గానీ నాకు తెలియలేదు, బావ బెల్లం కొట్టిన రాయి అని- ఎందుకలా మన్ను తిన్న పాములా వుంటాడని తెలుసుకుంటే-

బావ చిన్నప్పుడు రాత్రుళ్ళు నిద్రపోయేవాడు కాదుట. అలా రాత్రుళ్ళు పదకొండూ పన్నెండు వరకూ నిద్రపోకుండా ఏడుస్తుంటే అది అత్తయ్యా మామయ్యల శృంగార జీవితానికి అడ్డొస్తుందని చెప్పి నల్లమందు తినిపించేవారట. మామయ్య ఏది చెప్తే అది చెయ్యడమే కానీ, ఎదురు చెప్పి ఎరగడు బావ. బావ పురుషోత్తముడూ, సుగుణాల సూర్యుడు అని చుట్టాలు చెప్పిన మాటలు యిందుకేనా అనిపించింది. అతిగా వాగే ఆడదీ, అమాయకుడయిన మగవాడూ ఎంత జుగుప్స కలిగిస్తారో బావకి ఎలా అర్థమయ్యేలా చెప్పాలి-

అయినా బావంటే నాకు వెగటు కలగలేదు. జాలితో కూడిన ప్రేమ- బావ చదువుకున్నాడు.అయినా ఏదో అమాయకపు పొర- అసలతను పట్నంలో ఏం వ్యాపారం చేస్తున్నాడో కూడా తెలీదు.

'ఏంటి నువ్ చేస్తున్న వ్యాపారం' అనడిగితే, 'నాన్న చెప్పొద్దన్నాడు' అంటాడు.

నాకు వళ్ళు మండి 'నాన్నెవరు చెప్పొద్దనడానికి' అంటే-

'నాన్న ఎవరంటావేమిటీ నాన్న నాకు నాన్న' అంటాడు.

'ఖర్మ, ఇంత విషమిచ్చి నన్ను చంపేయ్' అంటే 'తప్పు అలాఅనకూడదు హత్య మహాపాపం' అనేవాడు-

నెలకి మూడు వారాలు బావని బస్తీకి పంపేవాడు మామయ్య. ఓ రోజుమామయ్య తాగొచ్చి.

'మీ అత్తయ్య పోయిందగ్గర నుండీ ఒకటే యిదిగా వుంటది వంట్లో- కానీ ఏం చేయను- నాలో నేనే కృంగి పోతుంటాను- ఆ బాధ భరించలేకా, భరిస్తే మర్చిపోలేకా యిలా తాగుతుంటాను అప్పుడప్పుడూ- నన్ను క్షమించమ్మాయ్-' అంటూ నా దగ్గరికొచ్చి నిలబడి నా చేయి తీసుకుని తన తల మీదుంచుకుని 'క్షమించేసను' అన్నాడు. అయితే అది మొదటి సారికాదు.

మామయ్య తూలుతోంటే, నెమ్మదిగా పట్టుకుని మంచం మీదపడుకోబెట్టి లేస్తోంటే నా చేయి తీసుకుని తన గుండెలకి అదుముకున్నాడు- నేను సుతారంగా లాక్కోబోతూంటే-

'అమ్మాయ్ యిటు పడుకో, నా కెందుకో యీ రోజు తోడు కావాలనిపిస్తుంది' అంటూ నన్ను తన పక్కకి లాక్కుని పడుకోబెట్టి నా మీద చేతులేసి పడుకున్నాడు. రెండు నిమిషాలుంటే తనే పడుకుంటాడని అలా వుండి, నెమ్మదిగా లేవబోయాను- అప్పుడు ఒక్కసారిగా మామయ్య నా మీదకి విజృంభించే సరికి, అప్పుడు తెలిసింది అసలు మామయ్య తాగలేదని- నాకు ఏడుపొకటే తక్కువ బావే వుంటే యిలా జరిగేదా.

'నువ్వెందుకొద్దంటున్నావో నా కర్థం కావట్లేదు. ఆడుత్త సన్నాసి.నీకెలాంటి నష్టమూ రాదు.రా ఒక్కసారికి' అంటోన్న మామయ్య మొట్ట మొదటి రోజు నాతో అన్న మాటలు గుర్తొచ్చి యింత మనసులో పెట్టుకుని నన్ను కోడల్ని చేసుకున్నాడా అనిపించింది. బలాత్కారం నుండి ఎలాగయితేనేం బయటపడి తప్పించుకున్నాను, కానీ నాకెవరున్నారు. అమ్మకీ విషయం తెలిస్తే, తెలిసిన మరుక్షణం యింత విషం మింగి చచ్చిపోతుంది.

ఆ మర్నాడు నేను కనిపించక పోతే బావకి టెలిగ్రాం యిచ్చి రప్పించి,

''నీ కన్యాయం జరిగి పోయిందిరానాన్నా, నీ పెళ్ళాం ఎవడితోనే లేచిపోయింది' అంటు- బావురు మన్నాడుట!

తర్వాత కొన్ని రోజులకి బస్తీలో ఓ హాస్పిటల్‌లో వున్న నన్ను చూడ్డానికి బావా, మామయ్యా వచ్చారు.

నేను దారుణంగా రేప్ చేయబడ్డానన్న విషయం డాక్టర్ల నుండి తెలుసుకుని బావ బాగా కృంగిపోయినట్టు కనిపించాడు.

'అసలలాంటి పని నువ్వెందుకు చేశావు. యింతలో యిదెలా జరిగింది' అంటూ ఏడ్వడం ప్రారంభించాడు. అయితే నాకేం అర్థం కాలేదా మాటలు. అయితే మావయ్య సంతోషించి వుంటాడేమో అనిపించింది, కాగల కార్యాన్ని గంధర్వులే చేశారనుకుని-

భర్త బాధలు పెడితే పెద్దలకి చెప్పుకోవచ్చు. కానీ యింటికి పెద్దయిన మావయ్యే బాధ పెడితే యింకెవరికి చెప్పుకోవాలి. పోలీసు స్టేషన్‌లో పోలీసులంతా మూకుమ్మడిగా గంధర్వులయిపోతే ఆ అన్యాయం ఎవరితో మొరపెట్టుకోవాలి. వాళ్ళు నాకిచ్చిన ముఖ రోగాలు ఎప్పటికివదిలించుకోవాలి. 'అలాంటి గవర్నమెంటు ఆస్పత్రిలో తన కోడలుండాల్సిన కర్మపట్టలేదని' నన్ను తిన్నగా యింటికి తీసుకొచ్చేసారు.

'ఒరే ముందు నువ్వా తలుపులన్నీ ఏసిరా' అంటున్నాడు మామయ్య.అప్పటికే నా నోట్లో గుడ్డలు కుక్కేసాడు మావయ్య.

''పాపం నాన్నా'' అంటున్నాడు బావ.

'ఏదిరా పాపం, నయాపైసా కట్నం లేకుండా దీన్ని తీసుకొచ్చుకుంది, చెప్పిన పనల్లా చేస్తుందనీ, కుక్కిన పేనులా పడుంటుందనీ. అయినా యింక దీంతో నీకు కాపరమేంటిరా నాన్నా, యిది చేయించుకున్న ఘనకార్యానికి రేపు దీనికి కడుపొస్తుంది. పుట్టే నోడికి నువ్వే నాన్న వంటుంది. అందుకే దీని పీడా వదిలించుకోవాలి. నీకు రంభ లాంటి పెళ్ళాన్ని నేను తీసుకొస్తాను' అంటూ బావని బయటికి పంపేసి నా మీద కిరోసిన్ పోసి అగ్గిపుల్ల వెలిగించాడు.

ఒక మావగారు తన కోడల్ని నోట్లో గుడ్డలు కుక్కేసి, చేతులు విరిచి కట్టేసి కిరోసిన్ పోసి తగలబెట్టి గదికి బయట గడియ పెట్టేస్తే, ఆ హృదయ విదారక సన్నివేశాన్ని ఎలా వర్ణించి చెప్పను బాబూ...ఆ చిత్రహింసనీ, కాలుతోన్న శరీరం యిస్తున్న బాధనీ, శరీరంతో పాటు కాలిపోతున్న మనసుపొందిన దుఃఖాన్నీ ఏమని విశదీకరించను- నాలుగ్గోడల మధ్య కాలుతోన్న ఒక సజీవ శవం గొంతులోంచి రాలేని ఆర్తనాదాలు ఎలా విన్నాడో, తలుపు తోసుకుని బావ వచ్చాడు. వారం రోజుల క్రితం జరిగిన ఈ సంఘటనతో నేను మళ్ళీ ఆస్పత్రిలో చేరాను.

చేరి, మూరేళ్ళ బాధా ఆ ఒక్క రోజులో పొందేసేనేమో, నాలుగు రోజుల క్రితమే ఈ యాత్ర ముగించేను...

ఈ విషయం కూడా నా బావకి తెలీదు... క్షణం క్రితం వరకూ''

ఆతృతతో, ఆశ్చర్యంతో పక్కకి తిరిగి చూడలేదు సీతారాం.

ఒడిలో ముఖం పెట్టుకుని ఏడుస్తూనే వున్నాడు.

''సావిత్రీ నన్ను క్షమించు'' అని ఎన్ని సార్లనుకున్నాడో అతనికే తెలీదు. గుండెల నిండా నిండి పోయిన అనంత మయినదుఃఖం కుదిపి కుదిపి వేస్తోంటే ఆ వెన్నెల్లో ఆ బండరాయి పక్క ఆ కొండ మీద అతనలా మౌనంగా రోదిస్తూనే ఉన్నాడు.

ఏది ఏదో విశ్లేషించుకునే శక్తి అతనికి లేదు.

సావిత్రిని తానెంతగా ప్రేమించాడు. అయితే యిదేంటి యిలా జరిగింది. అని మాత్రం అనుకోగలిగేడు.

అతనిమీద వెన్నెల పడుతోంది.

వేసవి కాలపు బలమయిన గాలిలా, దుఃఖం అతన్ని తాకుతూనే వుంది.

నెమ్మదిగా కళ్ళు తెరచి చూశాడు. వెన్నెల కాంతిలో చుట్టూ అంతా చీకటిగా అనిపించింది.

అతను లేచి నిలబడ్డాడు.

అప్పుడు కనిపించింది దూరంగా సావిత్రి వడివడిగా నడుచుకుంటూ వెళ్ళిపోవడం.

''సావిత్రీ''

ఆ కేక కొండల మధ్య తెరలు తెరలుగా ప్రతిధ్వనించింది.

అతను మళ్ళీ అరిచాడు.

ఆమె ఆగలేదు.

అతను ముందుకు కదిలాడు.

* * * *

ఆ రాత్రి తప్ప మరే రాత్రీ, అతన్ని దుఃఖం నుంచి విముక్తం చేయలేదు.